

passi el que passi

No sé si sabeu qui és, però per a mi és la persona més admirable de la història, en Peter Johnson. Sempre l'he admirat, però mai l'he arribat a conèixer. De gran espero ser com ell.

Tinc setze anys, estic fent batxillerat. Tinc els cabells llargs, recollits en una cua alta, de color pèl-roig, semblants al pelatge d'una guineu. El serrell sempre em tapa els ulls, així que haig de portar clips sempre. Els ulls verds i brillants. Sempre em frustro quan no em surten les coses, bé, com tothom no? Per cert, que encara no m'he presentat, em dic Aina, què vol dir "font, brolladora" Crec que la mare sabia que ploraria molt i per això em va posar aquest nom.

Quan es va morir la mare, estava destrossada, ella m'havia ensenyat tot el que sé sobre l'art. Ella era la meva "mestra" i jo no tornaria a pintar més fins que ella no tornés. Evidentment sabia que no tornaria, però volia imaginar-m'ho. Per acomiadar-me d'aquella afició que tan compartíem, me'n vaig anar a la galeria d'art de la ciutat. Allí hi havia quadres nous que no hi eren abans quan hi havia anat amb la mare. Això em va fer pensar que el temps passa i que res és permanent. Els i les artistes passen de moda i els substitueixen d'altres. Vaig desconnectar per un llarg moment i, quan vaig tornar a la realitat, estava asseguda a terra i amb una llàgrima que em queia de la galta fins a la barbata. Un raig de llum entrava per un dels finestrals de la galeria. A contrallum vaig veure una persona, era una dona, molt semblant a la meva mare, o això semblava. Estava al·lucinant?

- Filla - va xiuxiuejar la figura.
- M..m..mare? - vaig dir entre singlots, mentre començava a plorar amb més entusiasme.
- Sí filla, sí - va dir encara més fluix.

Costava de sentir-la, era com un xiuxiueig d'un altre món.

- Has pintat algun altre quadre mentre jo no hi era? - va preguntar la veu.
- No - vaig confirmar.
- Què? Filla, et vaig ensenyar a pintar perquè poguessis complir el teu somni - es va queixar ella.

Pseudònim: Nekoma

Això era veritat, però ho havia deixat per ella perquè no podia evitar pensar en la seva mort quan ho feia.

- Torna a pintar! - va cridar.

Mai havia vist la mare tan enfadada.

- Però mare, ho havia deixat per tu! - vaig cridar encara més fort que ella.
- Jo no vull que facis res per mi! - va dir entre dents - Jo vull que facis realitat el teu somni! - va dir, ara més calmada - És que ja no te'n recordes?
- Ser un artista! - vaig cridar amb convicció.
- Doncs... a què esperes! - va dir-me.

Vaig començar a plorar, havia oblidat quin era el meu somni. Les llàgrimes em brollaven cara avall.

Tot havia estat una al·lucinació, però em va fer reflexionar.

Va passar un any i el vaig passar a la sala d'art de l'institut. Havia de presentar el formulari per entrar a la universitat d'art de Tòquio. Combinar l'estudi i la pintura, a part de les hores escolars, era molt estressant.

Fa una setmana em van enviar la carta d'accés a la universitat. D'aquí a un mes me n'aniré a Tòquio per començar la universitat. Ja he fet un pas més cap al meu somni, espero que la mare, allí on sigui, estigui orgullosa de mi.